

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van de regiopolitie Utrecht heeft volhard in de invordering van het kentekenbewijs van zijn auto, ook nadat verzoeker op 10 oktober 2005 had aangegeven dat volgens taxatie van een autoschade-expert (alsnog) moest worden betwijfeld of de invordering wel terecht was geweest; er was alleen sprake van plaatschade.

Verzoeker klaagt er verder over dat bedoelde ambtenaar onjuiste informatie heeft verschaft door te melden dat verzoeker dan wel het schadebedrijf zich zelf tot de RDW moest wenden om de zaak ongedaan te maken (teruggave kenteken zonder keuring) en ook overigens niet op de hoogte was van de procedure in dezen; ten onrechte zijn immers ook de delen I B en II ingenomen en opgestuurd naar de RDW.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat zijn verzoek om schadevergoeding is afgewezen.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 9 oktober 2005 vond een ongeval plaats, waarbij verzoekers auto was betrokken. Politieambtenaar K. van het regionale politiekorps Utrecht (hierna ook: de politie) heeft vervolgens het kenteken van verzoekers auto ingevorderd. Het door verzoeker ingeschakelde schadebedrijf kwam een dag na het ongeluk tot de conclusie dat er slechts plaatschade was en dat de invordering in feite niet terecht was. Verzoeker vroeg de politie vervolgens om de beslissing tot invordering te herzien c.q. te bewerkstelligen dat de RDW het kenteken zou retourneren. De politie voldeed niet aan dit verzoek.
2. Op 17 oktober 2005 diende verzoeker een klacht in over gemeld politieoptreden. Tevens stelde hij de politie aansprakelijk voor alle extra kosten die de onterechte invordering teweeg zou brengen. De politie berichtte hem dat zijn klacht in onderzoek werd genomen en dat de schadeclaim in behandeling zou worden genomen bij het Bureau Juridische Zaken van het korps.
3. Eind oktober 2005 nam medewerker H. van het Bureau Juridische Zaken diverse malen contact op met verzoeker. Uiteindelijk is de auto in opdracht van de politie gekeurd. Op grond van de resultaten van deze keuring heeft de politie het kenteken alsnog teruggehaald van de RDW. Verzoeker ontving dit op 9 november 2005.
4. Op 22 november 2005 diende verzoeker in verband met de zijns inziens onterechte invordering een schadeclaim in bij de politie van € 2.734,50.
5. De korpsbeheerder deed de klacht af bij brief van 29 augustus 2006, waarin hij het advies van de klachtencommissie van 18 augustus 2006 volgde.

6. De schadeclaim werd op 27 september 2006 afgewezen.

I. Ten aanzien van de invordering van het kenteken

Bevindingen

1.1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat ambtenaar K. heeft volhard in de invordering van het kentekenbewijs van zijn auto, ook nadat verzoeker op 10 oktober 2005 had aangegeven dat volgens taxatie van een (erkende) autoschade-expert (alsnog) moest worden betwijfeld of de invordering wel terecht was geweest; er was alleen sprake van plaatschade.

Uit zijn verzoekschrift, zijn klaagschrift bij de politie en de verklaring die verzoeker tijdens het politieklachtonderzoek heeft afgelegd komen - samengevat - de volgende argumenten naar voren.

1.2. Verzoeker kan wel begrijpen dat, bij de aanblik van zijn auto, zijn kenteken in eerste instantie is ingenomen, zeker gezien het feit dat een en ander met weinig of slecht licht moest worden beoordeeld. De volgende dag heeft hij echter zijn auto door een erkend schade-expert laten bekijken, die concludeerde dat geen vitale onderdelen waren beschadigd en dat inname en het opsturen van het kentekenbewijs naar de RDW overbodig was. Deze schadereparateur heeft telefonisch contact met politieambtenaar K. opgenomen en een en ander toegelicht. K. gaf tijdens dat gesprek weliswaar aan dat zij weinig verstand had van schade-auto's, maar zij wenste geen gebruik te maken van het aanbod van de reparateur om bij de beschadigde auto een toelichting te geven. Op 14 oktober 2005 berichtte K. dat zij ook na overleg met haar superieur geen aanleiding zag om op haar beslissing terug te komen. Daarna heeft nog contra-expertise plaatsgevonden door een andere onafhankelijke schadereparateur (hetgeen verzoeker ook aan de politie in zijn klachtbrief van 17 oktober 2005 heeft vermeld) en door iemand van de verzekering. Allen vonden dat het kentekenbewijs onterecht was ingevorderd en dat (alsnog) gebruik had moeten worden gemaakt van de meldingsregeling.

Verzoeker wijst erop dat uiteindelijk de politie het kenteken zonder herkeuring door de RDW heeft teruggehaald. In eerste instantie heeft hij hierover contact gehad met de schadebehandelaar, de heer H., van de politie. Toen na de keuring die door de politie was aangevraagd het kenteken nog niet kon worden teruggegeven omdat de zogenaamde WOK-signalering (Wacht Op Keuring) nog niet was opgeheven, nam verzoeker contact op met de klachtbehandelaar, die meldde dat hij een en ander in orde zou maken. De klachtbehandelaar was dus op de hoogte van de acties van de schade-expert. Verzoeker vindt het vreemd dat in de afhandeling van zijn klacht met geen woord is gerept over het feit dat het kenteken inmiddels al was teruggehaald door de politie.

Meer in het algemeen stelt verzoeker dat de modale politieambtenaar niet in staat is om schade aan voertuigen te beoordelen. Er wordt op subjectieve wijze geoordeeld, waardoor willekeur ontstaat. Zijns inziens zou de beoordeling moeten worden overgelaten aan daartoe speciaal technisch opgeleide politieambtenaren. Artikel 60 Wegenverkeerswet en artikel 39 van het Kentekenreglement (zie Achtergrond) doen daar volgens verzoeker niet aan af. Het oordeel van een individuele politieambtenaar mag immers niet als onfeilbaar worden gekwalificeerd. De politie had in dit geval gebruik kunnen en moeten maken van de zogenaamde vier-wekenregeling in artikel 39, vierde lid van het Kentekenreglement. Nu dit niet is gebeurd, heeft verzoeker schade geleden. Meer in het algemeen ontstaat er maatschappelijke schade doordat ten onrechte door daartoe niet voldoende deskundige politieambtenaren kentekenbewijzen worden ingenomen.

Verzoeker merkt nog op dat er slechts sprake was van één Mulderfeit (defecte verlichting) en dat zijn auto voor het overige tot normaal rijden in staat was, zij het dat het niet verstandig is om met een defecte radiator te rijden. De overige schade was slechts plaatschade.

Voor wat betreft de opmerking van de korpsbeheerder (zie hierna, onder 2.1.) over eventuele belangen van schade-experts merkt verzoeker op dat de APK-keuringen toch ook aan particuliere garages worden overgelaten.

1.3. Verzoeker heeft een aantal stukken overgelegd, waaronder zich onder meer bevinden:

- * Een door verzoeker ingevuld aanrijdingformulier. Daarop staat met een pijl aangegeven dat de auto aan de voorzijde is geraakt door een ander voertuig. Verzoeker heeft voorts ingevuld dat de gehele voorzijde ernstig beschadigd is.
- * Een brief van 17 oktober 2005 aan verzoeker waarin het eerste door hem geraadpleegde schadebedrijf bevestigt wat verzoeker over de contacten tussen dit bedrijf en politieambtenaar K. heeft weergegeven.
- * Een brief van Achmea schadeservice van 28 oktober 2005 aan de behandelaar van verzoekers schadeclaim. In die brief staat dat de Achmea-medewerker het, gelet op het schadebeeld, niet aannemelijk vond dat het kenteken van verzoekers auto was ingenomen. De beschadiging was beperkt gebleven tot plaatschade; de carrosserie was niet aangetast.

2.1. De (voormalige) korpsbeheerder vindt de klacht niet gegrond. Zij wijst erop dat het invorderen van het kentekenbewijs onder meer ten doel heeft de verkeersveiligheid te bevorderen. Onder aanhaling van artikel 60 WVV en artikel 39, derde lid van het Kentekenreglement wijst zij erop dat bij geconstateerde grote schade deel I A van het kentekenbewijs kan worden ingevorderd en per direct moet worden opgestuurd naar de RDW, die het voertuig moet keuren. Deze werkwijze is expliciet voorgeschreven en de

RDW is een onafhankelijke keuringsinstelling. Een garagebedrijf en autoschade-expert kunnen belangen hebben. Dat achteraf gezien er alleen sprake was van plaatschade doet, aldus de korpsbeheerder, niet af aan de expliciet voorgeschreven werkwijze. De RDW blijft daarin leidend.

De politie heeft niet de deskundigheid noch de bevoegdheid om een auto na schade te beoordelen. Dit is anders bij zichtbare defecten zoals een ontbrekende koplamp. Voor dergelijke defecten is de zogenaamde 28-dagen- of vier-wekenregeling ingevoerd. Als de defecten afdoende zijn gerepareerd (eenvoudig door de politie te controleren), dan geeft de politie het kentekenbewijs terug. In verzoekers zaak was geen sprake van kleine technische gebreken, maar van schade die na reparatie herkeuring door de RDW behoefde. Dit herstel was niet door de politie te controleren.

2.2. Desgevraagd berichtte de korpsbeheerder over het alsnog inschakelen van een schade-expert door de politie dat dit een zelfstandige beslissing was geweest van de behandelaar van de schadeclaim, die dit bij wijze van tegemoetkoming aan verzoeker had geregeld. De klachtbehandelaar had de heer H. destijds aangegeven dat de keuring bij de RDW kon plaatsvinden, gelet op de wettelijke basis. De heer H. had dan ook buiten de procedure voor invordering kentekenbewijzen gehandeld, wat volgens de korpsbeheerder in feite niet had mogen gebeuren. Zij wees er in dit kader op dat schadeclaims niet binnen de Klachtregeling 2006 van de Politie Utrecht worden behandeld. De afhandeling van klachten en van schadeclaims vindt separaat plaats. Zij kon zich wel voorstellen dat door de gang van zaken in kwestie de indruk van een "zwalkend beleid" bij de politie was ontstaan.

2.3. De korpsbeheerder heeft in haar reactie enige conclusies uit het rapport van de door de politie ingeschakelde schade-expert als volgt weergegeven:

- "- het voertuig was gerepareerd;
- er waren foto's van de schade aanwezig, die het beeld gaven dat het redelijk was dat het kentekenbewijs was ingevorderd;
- door het uiterlijk van de schade was het niet uitgesloten dat er inwendig schade zou zijn aan het voertuig;
- de schade aan het voertuig is niet van zodanige aard, dat daarmee de dragende constructie is aangetast.

(...)

Indien men op het verzoek van de reparateur was ingegaan om het voertuig in zijn werkplaats te komen inspecteren, dan wel aan te bieden bij de politie na herstel had men zeker tot de conclusie moeten komen dat een herkeuring door de RDW gezien de geringe

impact van de schade niet noodzakelijk zou zijn geweest."

De korpsbeheerder heeft hierbij, zoals hiervoor onder 2.1. al is weergegeven, opgemerkt dat de politie noch de deskundigheid, noch de bevoegdheid heeft om een auto na schade te beoordelen.

2.4. De korpsbeheerder heeft aan haar (nadere) reactie nog een brief van de schadebehandelaar van de politie toegevoegd van 17 augustus 2006, gericht aan de verzekeringsmaatschappij van de politie. Daarin staat dat hij om verzoeker tegemoet te komen een schade-expert had gevraagd het voertuig te inspecteren. "Eigenlijk ben ik buiten mijn boekje gegaan. Een volgende keer zal ik dit ook niet meer doen."

2.5. De korpsbeheerder heeft tevens gemeld dat verzoekers klacht mede aanleiding is geweest voor het maken van een (interne) instructie aan politieambtenaren met betrekking tot het invorderen kentekenbewijs. Beoogd wordt de politieambtenaren een aantal handvatten te bieden voor de beoordeling of voertuigen wel verkeersveilig zijn.

2.6. In die instructie wordt als richtlijn voor grote schade, waarbij het kentekenbewijs na invordering direct wordt opgestuurd naar de RDW, gegeven:

- krom chassis
- gebroken dorpelbalk
- geknikt dak
- (alle) airbags eruit
- afgebroken draagarm/veerpoot
- grote waterschade (auto heeft in het water gelegen)
- brandschade.

Ten aanzien van de vier-wekenregeling wordt in de instructie opgemerkt dat deze bij constatering van twee of meer technische gebreken kan worden toegepast. Als voorbeeld worden genoemd:

- defecte verlichtingsinstallatie
- loshangende bumper(s)
- gebarsten voorruit
- afgebroken uitlaat

- twee of meer versleten banden
- coating of folie op voorruit of voorste zijruiten.

3. De klachtbehandelaar schreef over (de wenselijkheid van) een interne instructie het volgende in zijn klachtrapport:

"Het is een feit dat politiemensen op straat ieder voor zich een afweging maken over hun optreden. Dit geldt in bekeurings-situaties alsmede bij het beoordelen van aanrijdings-schades. Niet iedere politieambtenaar heeft technisch inzicht. Mede om die reden is in de regio Haaglanden met medewerking van de RDW een pilot gestart over het invorderen van kentekenbewijzen bij aanrijdingen. Men is in deze van mening dat er gelet op de verkeersveiligheid te weinig kentekenbewijzen worden ingevorderd en opgestuurd naar de RDW. Het voorstel behelst het invorderen van een kentekenbewijs bij schades die bestaan uit meer dan 3 Mulderfeiten (overtredingen zoals bijvoorbeeld een defecte koplamp, uitlaat, gladde banden, autoruit vernield). Tot 2 feiten kan de politieambtenaar de 4-wekenregeling toepassen (kentekenbewijs innemen en niet opsturen naar de RDW maar na controle van de reparatie teruggeven aan de eigenaar). Voor het constateren van deze schades is geen technische kennis nodig en de schades zijn voor elke politieambtenaar waar te nemen. Ook kan de politieambtenaar de herstelde gebreken goed beoordelen."

4. Politieambtenaar K. gaf in haar reactie op de klacht aan dat zij nog steeds van mening was dat de RDW de aangewezen instantie is om te bepalen of een auto geschikt is om goedgekeurd te worden voor het openbaar verkeer. Geen enkel ander autobedrijf is door de politie aangewezen om herkeuringen van voertuigen uit te voeren, aldus K.

5. Tijdens de klachtprocedure bij de politie is ook de collega van K. gehoord. Hij verklaarde op 27 oktober 2005 tegenover de klachtbehandelaar:

"Wij kregen melding van een aanrijding te (...). Hierbij waren twee auto's tegen elkaar gereden. Beide voertuigen raakten hierdoor zwaar beschadigd. Ook lag er vloeistof onder (verzoekers) auto. Tengevolge van door ons niet in te schatten beschadigingen aan vitale delen van beide voertuigen, hebben wij de kentekenbewijzen van beide voertuigen ingenomen. (...) Ik vind de invordering kentekenbewijzen terecht gelet op de door ons geconstateerde schades. Ik heb collega K. nadien nog gesproken en zij vertelde mij dat klager het kentekenbewijs had teruggevraagd. Ik heb haar gezegd dat wij dat niet doen omdat de RDW dit alleen mag doen na keuring door de auto."

6. Uit door verzoeker en de Nationale ombudsman ingewonnen inlichtingen bij de RDW is het volgende naar voren gekomen. Wanneer de politie het kenteken opstuurt naar de RDW, dient zij in het kentekenregister tevens het zogenaamde WOK-sigitaal te plaatsen. Als binnen de zogenaamde 28-dagen termijn de politie schriftelijk het kentekenbewijs terugvraagt, stuurt de RDW dit zonder meer retour. Uit artikel 39, vierde lid van het

Kentekenreglement volgt immers dat de politie binnen vier weken deel I A van het kenteken mag teruggeven en dat het oordeel daarover niet is voorbehouden aan de RDW. De Nationale ombudsman legde de RDW tevens nog voor of de melding dat volgens een (erkend) garagebedrijf er slechts sprake was van plaatschade, voor de RDW reden zou kunnen zijn om in te gaan op een verzoek tot retournering van het ingestuurde kenteken. Telefonisch gaf een medewerker van de RDW te kennen dat de RDW in principe zo'n vraag niet kan beantwoorden: in Veendam kan men immers - in tegenstelling tot de politie - de schade niet zien. Wel zal de RDW binnen 28 dagen na invordering van het kentekenbewijs zonder meer desgevraagd het kentekenbewijs terugsturen, gelet op de regelgeving.

Beoordeling

7. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

8. Volgens de Wegenverkeerswet en het Kentekenreglement kan een politieambtenaar tot invordering van het kentekenbewijs overgaan, indien - kort gezegd - er wordt vermoed dat het voertuig niet aan de (veiligheids)vereisten voldoet. Deze regeling strekt ertoe de veiligheid op de weg te bevorderen. Het kentekenbewijs wordt pas teruggegeven als geconstateerd is dat de gebreken verholpen zijn. De politie kan ervoor kiezen het kentekenbewijs maximaal vier weken onder zich te houden en zelf het voertuig te controleren. De politie kan echter ook besluiten het kenteken direct op te sturen naar de RDW, die vervolgens de keuring van het voertuig na reparatie verricht.

9. Verzoeker vindt het niet vreemd dat politieambtenaar K. de schade aan zijn auto in eerste instantie zó ernstig inschatte dat zij overging tot het invorderen van het kentekenbewijs. Overigens deelde haar collega, die eveneens ter plaatse was gekomen, deze mening en ook de zowel door verzoeker als de politie geraadpleegde experts vinden het feit dat is overgegaan tot invordering begrijpelijk c.q. niet onjuist.

10. Waar het om draait is de vraag of het feit dat een - erkend - garagebedrijf een dag later concludeerde dat de schade wel meeviel, in die zin dat het voertuig nog steeds aan de wettelijke (veiligheids)eisen voldeed, voor de politie reden had moeten zijn om het kenteken alsnog terug te vragen bij de RDW, wat op zichzelf tot de mogelijkheden had behoord. Immers, zolang er nog geen vier weken zijn verstreken sedert de invordering is het - ook volgens de RDW - aan de politie om te bepalen of zij zélf beslist over teruggave van het kenteken dan wel dat het aan de RDW is om dat te doen. De wezenlijke vraag in dezen is: had het voor de politie in de rede geleden terug te komen op het aanvankelijke oordeel dat het aan de RDW was om te bepalen of het kentekenbewijs voor dit voertuig kon worden teruggegeven (na keuring door de RDW).

11. De Nationale ombudsman kan de (voormalig) korpsbeheerder volgen in haar oordeel. De wettelijke regeling gaat uit van de gedachte dat er opgetreden moet kunnen worden tegen rijden met gevaarlijke auto's en heeft ("gewone") politieambtenaren aangewezen als degenen die hier een eerste oordeel over moeten geven. Dat brengt per definitie mee dat deze politieambtenaren een zekere marge hebben bij de beoordeling, die dus onvermijdelijk enige subjectieve elementen zal hebben. Het wettelijk systeem gaat er verder van uit dat de politie bij schade of gebreken aan een auto waarvan zij zélf kan constateren of een en ander deugdelijk is verholpen, de zogenaamde vier-wekenregeling toepast. Zodra dit niet het geval is, moet de RDW de keuring verrichten alvorens te beslissen of het kentekenbewijs kan worden teruggegeven.

Indien de enkele omstandigheid dat een garagebedrijf - al dan niet gesteund door de verzekeraar - zegt dat het in feite (toch) om "ongevaarlijke" schade gaat, een terugdraaien van de inname kentekenbewijs zou moeten meebrengen, zou dit in feite neerkomen op ondergraving van het wettelijk systeem. Immers, de politieambtenaar kan niet zélf controleren of zo'n garagebedrijf de waarheid spreekt of niet, ook niet als het garagebedrijf aanbiedt om nadere uitleg te verschaffen. Gelet hierop vindt de Nationale ombudsman de keuze van de politie om te blijven bij haar standpunt dat het aan de RDW was om te beslissen over teruggave van het kentekenbewijs (na keuring door diezelfde RDW) redelijk.

Dat het subjectieve element bij de beoordeling van de situatie hierbij een rol speelt en dat er wellicht ook wel eens ten onrechte kentekens niet worden ingevorderd door de politie, doet hier niet aan af. De Nationale ombudsman voegt hier nog aan toe dat er in dit geval zeker geen sprake is geweest van willekeur, nu niet alleen twee politieambtenaren, maar ook door verzoeker geraadpleegde adviseurs allen van mening waren dat de schade dusdanig ernstig leek dat inname van het kentekenbewijs voor de hand lag. Al met al heeft de politie niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

12. De Nationale ombudsman merkt nog op dat het in het licht van de beoordeling van de klacht door de korpsbeheerder wel merkwaardig is dat verzoekers kentekenbewijs wel degelijk is teruggehaald door de politie zonder dat er een RDW keuring aan te pas is gekomen. Dat het heeft kunnen gebeuren dat bij de ene afdeling wordt besloten om verzoeker in ieder geval tegemoet te komen door een andere expert dan de RDW te regelen, terwijl in het kader van de klachtafhandeling verzoeker geen gelijk heeft gekregen, wekt inderdaad de indruk - zoals de korpsbeheerder zelf ook heeft gesteld - van "zwalkend" beleid en het had zeker in de rede gelegen om bij de klachtbehandeling te refereren aan een en ander. Dat doet echter niet af aan het antwoord op de principiële vraag of politieambtenaar K. in redelijkheid heeft kunnen handelen zoals zij heeft gedaan.

II. Ten aanzien van de informatieverstrekking en het opsturen van deel I B en II van het kentekenbewijs

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat politieambtenaar K. onjuiste informatie heeft verschaft door te melden dat verzoeker dan wel het schadebedrijf zich zelf tot de RDW moest wenden om de zaak ongedaan te maken (teruggave kenteken zonder keuring) en ook overigens niet op de hoogte was van de procedure in dezen; ten onrechte zijn immers ook de delen I B en II van het kentekenbewijs ingenomen en opgestuurd naar de RDW. Ook zou K. niet op de hoogte zijn geweest van een slechts bij de politie bekend telefoonnummer van de RDW, dat volgens verzoeker door haar gebruikt had kunnen worden voor het terugdraaien van de invordering kenteken.

Verzoeker wijst er in dit kader op dat gedurende de eerste 28 dagen na het invorderen van het kenteken de politie het kenteken zonder meer kan terughalen.

Politieambtenaar K. had hem overigens wel gewezen op de regeling van artikel 39, vierde lid Kentekenreglement, maar had niet aangegeven dat zij alsnog van die regeling gebruik wilde maken.

2. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat de politie voortdurend de RDW in beeld heeft gebracht, zijnde de instantie die uiteindelijk gaat over teruggave van het kentekenbewijs.

Voor wat betreft het innemen van de delen I B en II van het kentekenbewijs merkt zij op dat dit niet had mogen gebeuren; de RDW heeft voldoende aan deel I A. De korpsbeheerder acht dit klachtaspect dan ook gegrond.

De korpsbeheerder deelde nog mee dat er binnen het korps een speciaal telefoonnummer van de RDW bekend is voor vragen en inlichtingen over bepaalde gegevens van voertuigen of andere zaken. Dit is echter geen nummer dat gebruikt kan worden om bij de RDW de keuring van voertuigen terug te draaien, aldus de korpsbeheerder.

3. In het verslag van het gesprek dat de klachtbehandelaar van de politie met K. heeft gevoerd staat onder meer:

"Klager vertelde mij dat hij de auto had laten nakijken door een schade-expert. Deze had hem verteld dat de schade gering was en dat herkeuring niet nodig was en dat een keuring hem extra zou kosten. Ik zei dat ik niet kon zien of de auto na reparatie in orde zou zijn. (...) Later heb ik gesproken met de schade-expert van garage X. (...) Ik wees hem op de procedure van invordering die de politie hanteert. Hij vertelde mij toen dat de RDW een telefoonnummer had waarop de politie het kenteken kon terughalen. Ik zei dat ik niets wist van dit nummer. (...) Bij navraag bij collega's, ook van de Regionale Verkeersdienst, kende

men dit speciale telefoonnummer niet. Een collega van de RVD gaf ook aan dat ik juist had gehandeld met betrekking tot de invordering en dat de verdere afhandeling nu bij de RDW lag."

4. De RDW berichtte, daarnaar gevraagd, dat het slechts aan de politie bekende telefoonnummer van de RDW, sporadisch wordt gebruikt om invorderingszaken te bespreken. Telefonisch vulde een medewerker van de RDW nog aan dat het telefoonnummer nog dateert uit de tijd dat er geen computers waren. De RDW had toen een 24-uursdienst, waar de politie kentekengegevens kon opvragen. Nu kan de politie zelf die kentekengegevens raadplegen en geeft de RDW slechts ondersteuning als er soms toch nog vragen zijn.

Beoordeling

Ten aanzien van de informatieverschaffing

5. Volgens verzoeker had politieambtenaar K. de RDW kunnen bellen en via die weg het kentekenbewijs kunnen terughalen. Uit het feit dat zij niet op de hoogte was van het RDW telefoonnummer dat slechts aan de politie bekend is, leidt hij af dat K. niet (goed) op de hoogte was van de procedures in dezen en dus ook geen goede informatie hierover heeft verschaft.

Uit het onderzoek is gebleken dat bedoeld telefoonnummer stamt uit het "pre-computertijdperk" en dat het zeker niet een telefoonnummer is dat speciaal is bedoeld voor invorderingszaken, terwijl volgens informatie van de RDW een opgestuurd kentekenbewijs wordt geretourneerd als de politie dat binnen vier weken na invordering *schriftelijk* vraagt.

Uit het onderzoek is tevens naar voren gekomen dat het feit dat politieambtenaar K. meedeelde dat de politie geen contact met de RDW ging opnemen en dat verzoeker zélf zich tot de RDW moest wenden in verband met de door hem bestreden invordering, in wezen voortvloeyde uit een verschil van inzicht over de vraag of voor teruggave van kentekenbewijs de auto al dan niet moest worden gekeurd door de RDW. Met andere woorden, onbekendheid van K. met bedoeld telefoonnummer heeft hierbij geen rol gespeeld, terwijl K. - naar verzoeker zelf ook aangeeft - hem wel over de zogenoemde vier-wekenregeling (die volgens K. ook niet bij nader inzien moest worden toegepast) heeft geïnformeerd. Al met al kan niet worden gezegd dat politieambtenaar K. verzoeker niet juist of adequaat heeft geïnformeerd. De klacht mist dan ook in zoverre feitelijke grondslag.

Ten aanzien van het opsturen van deel I B en II van het kentekenbewijs

6. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

7. Zoals de korpsbeheerder al heeft aangegeven, heeft politieambtenaar K. ten onrechte drie delen van het kentekenbewijs naar de RDW gestuurd; volgens artikel 39 Kentekenreglement (zie Achtergrond, onder 2.) had zij slechts deel I A hoeven opsturen. Daarmee heeft K. gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de schadeclaim

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ten slotte over dat zijn verzoek om schadevergoeding is afgewezen. Aan deze claim legde hij het volgende ten grondslag. Op 25 oktober 2005 was de reparatie aan de auto klaar. Op 9 november 2005 had hij het kentekenbewijs teruggekregen. Hij had dus veertien dagen een vervangende auto moeten huren. Hiervoor was € 2.049,18 berekend. Ook had het autoschadebedrijf Kx. € 1.204,88 berekend voor werkzaamheden in verband met de invordering van het kenteken (onder meer uitzoeken van wetten en registraties; dossiervorming, telefoongesprekken).

2. De claim is afgewezen, omdat niet was gebleken dat de politie onrechtmatig jegens verzoeker had gehandeld. In haar reactie op de klacht voegde de (toenmalige) korpsbeheerder daaraan nog toe dat als verzoeker direct contact had gelegd met de RDW, de keuring op korte termijn had kunnen plaatsvinden en dat hij vervolgens achteraf zijn bezwaren kenbaar had kunnen maken.

3. Verzoeker reageerde hier als volgt op. Aanmelding voor herkeuring kan pas na reparatie van de auto, zo was hem meegedeeld door het schadebedrijf Kx. Verzoeker stuurde in dit kader een brief d.d. 15-1-2008 van dit bedrijf mee, waarin uiteen wordt gezet dat in verband met ongewisse leveringstijden van onderdelen die tijdens de reparatie nodig blijken te zijn, het erg moeilijk is om van tevoren te zeggen wanneer een auto klaar is.

Destijds was meegedeeld dat de wachttijd bij de RDW drie tot zes weken bedroeg. Verzoeker voegt daar nog aan toe dat de klacht bij de politie op 17 oktober 2005 al was gemeld, waarop pas op 31 oktober 2005 een uitspraak kwam. Op het moment dat de auto al klaar was (25 oktober 2005) werd er nog gewacht op de uitspraak op de klacht en was een aanvraag voor keuring (mede gelet op de opgegeven wachttijden) bij de RDW niet opportuun.

Beoordeling

4. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te

beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

5. Zoals hiervoor onder 1.7. al is aangegeven, brengt het redelijkheidsvereiste mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. Daarbij is niet van belang of het gaat om een rechtshandeling of om een feitelijke handeling. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

6. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

7. Mede gelet op hetgeen hiervoor ten aanzien van het klachtonderdeel over de invordering is overwogen, vindt de Nationale ombudsman de afwijzing van de schadeclaim niet onredelijk. Daaraan doet niet af dat door kennelijk enigszins solistisch optreden van een medewerker die zich met de schadeclaim bezighield verzoeker in zoverre tegemoet is gekomen dat hij uiteindelijk niet op een keuring van de RDW heeft hoeven wachten. Evenmin doet daaraan af dat het volgens berichten van verzoekers garage niet goed mogelijk is om al een afspraak met de RDW te maken vóórdat het voertuig is gerepareerd. Dat probleem zal zich bij iedereen wiens kentekenbewijs naar de RDW is gestuurd voordoen en is niet iets wat de politie kan worden tegengeworpen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht, is niet gegrond ten aanzien van:

- het volharden in de invordering rijbewijs;
- de informatieverstrekking;

- de afwijzing van de schadeclaim.

gegrond ten aanzien van:

- het insturen van deel I B en II van verzoekers kentekenbewijs wegens strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Onderzoek

Op 2 augustus 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Baarn, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken politieambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen over en weer de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder en de Dienst Wegverkeer een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De RDW deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen. Noch de korpsbeheerder noch de betrokken ambtenaar gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 31 juli 2007, met bijlagen, waaronder het dossier van verzoekers bij de politie ingediende klacht.

Standpunt korpsbeheerder van 25 september 2007.

Standpunt betrokken ambtenaar van 11 oktober 2007.

Reacties verzoeker van 29 oktober 2007 respectievelijk 24 januari 2008.

Reactie RDW van 17 januari 2008.

Nadere reactie korpsbeheerder van 15 januari 2008.

Nadere reactie van verzoeker van 7 mei 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wegenverkeerswet 1994

Artikel 60, eerste lid, onder b

"1. De houder van een kentekenbewijs is op eerste vordering van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen personen verplicht tot overgifte van dat bewijs of van een of meer bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen delen daarvan, indien naar het oordeel van die personen:

b. het voertuig waarvoor het kentekenbewijs is afgegeven, niet voldoet aan de bij of krachtens deze wet vastgestelde eisen, met uitzondering van de ingevolge hoofdstuk III met betrekking tot de toelating tot het verkeer op de weg vastgestelde eisen;"

In de Memorie van Toelichting bij dit wetsartikel staat onder meer:

"(Er) bestaat het voornemen om (...) bij algemene maatregel van bestuur te regelen dat de politie het ingenomen rijbewijs twintig dagen kan vasthouden om de eigenaar van het voertuig in de gelegenheid te stellen de gebreken aan het voertuig te herstellen. Van dit feit wordt melding gemaakt aan de minister (thans: RDW; N.o.). Blijkt het herstellen na politiecontrole deugdelijk gebeurd te zijn, dan geeft de politie het document terug aan de eigenaar of houder. Indien na politiecontrole blijkt dat het voertuig nog niet in orde is of indien de eigenaar niet komt opdagen, wordt het document opgestuurd aan de minister (thans: RDW ; N.o.). Het document kan dan ongeldig worden verklaard en de betrokkene ontvangt daarvan bericht."

Artikel 105

"Indien het voor een motorrijtuig of een aanhangwagen afgegeven kentekenbewijs ingevolge artikel 60, eerste lid, onderdeel b of c, is ingevorderd en dat bewijs is toegezonden aan de Dienst Wegverkeer, dient het voertuig alvorens het kentekenbewijs

door deze dienst aan de houder van dat bewijs kan worden teruggegeven, te zijn goedgekeurd."

Artikel 106, eerste lid

"1. De goedkeuring wordt op aanvraag en tegen betaling, op de door de Dienst Wegverkeer vastgestelde wijze, van het daarvoor door deze dienst vastgestelde tarief door deze dienst verleend indien het voertuig bij een door de dienst verrichte keuring heeft beantwoord aan de bij of krachtens deze wet vastgestelde eisen, met uitzondering van de ingevolge hoofdstuk III met betrekking tot de toelating tot het verkeer op de weg vastgestelde eisen. Indien het een voertuig betreft als bedoeld in artikel 75, eerste lid, onderdeel b, dient het voertuig bij de keuring tevens te hebben beantwoord aan de in dat artikel bedoelde eisen."

2. Kentekenreglement

Artikel 22

"1. De verplichting tot het ter inzage afgeven van het kentekenbewijs als bedoeld in artikel 160 van de wet, heeft betrekking op deel I van het voor het voertuig afgegeven kentekenbewijs."

Artikel 39

"1. Tot de invordering van het kentekenbewijs als bedoeld in artikel 60 van de wet zijn bevoegd:

(...)

c. de ambtenaren, bedoeld in artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering, indien naar hun oordeel artikel 60, eerste lid, onderdeel a, b of c, dan wel artikel 60, tweede lid, van de wet van toepassing is.

2. De verplichting tot overgifte, bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de wet, heeft betrekking op deel I van het kentekenbewijs.

3. De in het eerste lid bedoelde ambtenaren geven het deel I B van het kentekenbewijs, indien dit was afgegeven, na inzage terug aan degene van wie het is ingevorderd en reiken voor deel I A onverwijld een ontvangstbewijs uit. Zij doen dit deel met vermelding van de reden van invordering zo spoedig mogelijk toekomen aan de Dienst Wegverkeer.

4. Indien de invordering heeft plaatsgevonden op grond van artikel 60, eerste lid, onderdeel b, van de wet, mogen de in het eerste lid, onderdeel c, bedoelde ambtenaren het deel I A van het kentekenbewijs gedurende ten hoogste vier weken onder zich houden. Zij geven dit deel tegen teruggave van het ontvangstbewijs aan de houder daarvan terug,

indien binnen deze termijn naar hun oordeel is aangetoond dat het voertuig in overeenstemming is gebracht met de bij of krachtens de wet vastgestelde eisen. Van het onder zich houden, respectievelijk het teruggeven, stellen zij de Dienst Wegverkeer in kennis.

(...)"

Artikel 58h, tweede lid

"2. Indien het kentekenbewijs is ingevorderd ingevolge artikel 60 van de wet, geeft de Dienst Wegverkeer op verzoek een nieuw kentekenbewijs af. Degene aan wie het kentekenbewijs is afgegeven of degene die na diens overlijden eigenaar of houder van het voertuig is geworden, dient hiertoe bij de Dienst Wegverkeer onder overlegging van het bij de invordering afgegeven ontvangstbewijs een aanvraag in. De Dienst Wegverkeer geeft niet eerder een nieuw kentekenbewijs af dan nadat het voertuig is goedgekeurd overeenkomstig artikel 105 van de wet."